

N.º 10 (a) Patent n.º 113.982 Pren: 10 ets.

esquits

Suplement d'EN PATUFET

PINYOLET-PINYOLET

Ayuntamiento de Madrid

Pinyolet-Pinyolet

UNA vegada era un nen petitó, petitó com una baldufa. Un nen que es deia Lluïset i que no reia mai, mai, mai.

¿Vosaltres no sabeu per què no reia mai? ¿Per què tothora romaníu tristoi i pansidet com una floreta sense aigua?

¿D'on li podia venir aquella tristoi i aquell esllanguiment? De no tenir cap joguina. Sí, sí; d'això li venia aquell malestar i aquell trobar les hores llargues que mai no s'acabaven.

Es clar que si per manca de joguines hagués viscut entre nens com ell,

encara ha
la caseta
les darre
seta volta
deta closa

La ma
tir a la

—Sobr
guis d'ac

—Sí, m

—No s

volta l'ho

—No,

—Corre

com vulg

et deixo

cinet de p

Com q

seva mar

força, s'h

a treballa

lluny, mo

al vespre

passava u

tot el san

Una ma

encara hauria estat més content. Però la caseta de Lluïset era més enllà de les darreres cases del poble, una caseta voltada de camps i amb una eixideta closa on només creixia herba.

La mare, cada matí, abans de partir a la feina, li recomanava:

—Sobretot, fill meu, que no et moguis d'ací dins, ¿ho sents?

—Sí, mare!

—No surtis per res a fora, que hi volta l'home del sac i et prendria.

—No, mare!

—Corre per l'eixideta i juga tant com vulguis. A l'armariet de la cuina et deixo el dinar (el dinar era un bocinet de pa sucat amb oli.)

Com que eren tan pobrissons, si la seva mare no hagués treballat força, força, s'haurien mort de fam. Però per a treballar la pobra dona havia d'anar lluny, molt lluny, d'on no tornava fins al vespre. Era per això que Lluïset passava una colla d'hores—per no dir tot el sant dia—solet a casa seva.

Un matí—mireu el què són les co-

ses!—en un reonet de menjador va trobar un pinyol de cirera. Era un pinyolet tan bufó que, mirat ben de prop, hauríeu dit que tenia ulls i nas i boca. Potser era la fantasia de Lluïset que li feia veure això.

El cert és que el pinyolet, en lliurar de la maneta del nen, caigué a l'enrajolat i plaf! saltà tan alt, que anà a raure altra vegada a la mà de Lluïset.

—Ai noi!—exclamà el nen.—Aquest pinyolet sap molt de saltar!

I, mentre pensava això, sentí una veueta prima que li deia:

—Sí que en sé de saltar, sí!

Era el pinyolet que parlava.

Lluïset restà meravellat. El pinyolet afegí:

—¿Oï, Lluïset, que serem amiguets tu i jo?

—Per mi, sí!

—Doncs, per mi també! Jo feia molts dies que esperava que em diguessis quelcom, però tu, res!

—Es que fins avui no t'he vist.

—Jo et
«Pobre ne
solet! Ves
nyia!» I a
perquè de

I, tot d
rava de sal

Una veg
sortint afu
no davallà

Però no
tant a col

plena de

—Lluïse
—Hola,
no t'hauria

—Bah!
cosa! Jo, e

pleixo. ¿V
nica? Avu

L'infant

bona comp

I d'aque

blava un
les hores l

Quan el

—Jo et veia cada dia, i pensava:
«Pobre nen, em fa pena sempre tan
solet! Ves si jo li podria fer compa-
nyia!» I ara estic d'allò més content,
perquè de companyia te'n faré sempre.

I, tot dient-ho, el pinyolet no pa-
rava de saltar i més saltar.

Una vegada féu un salt tan alt que,
sortint afuat per l'eixida, espai amunt,
no davallà fins al cap d'uns segons.

Però no davallà sol, no; sinó por-
tant a coll-i-be una papalloneta tota
plena de piquets multicolors.

—Lluïset, ja torno a ésser ací!

—Hola, pinyolet! Em creia que ja
no t'hauria vist més.

—Bah! Sí que em tens per poqueta
cosa! Jo, quan dono paraula, la com-
pleixo. ¿Veus quina papallona més bo-
nica? Avui jugarem tots tres, oi?

L'infantó se n'alegrà molt de tan
bona companyia.

I d'aquell dia ençà que Lluïset sem-
blava un altre. Ara somreia sovint i
les hores li eren més breus.

Quan el nen volia una cosa, la de-

manava al pinyolet, i tot seguit la
nia.

Un vespre, la seva mare perdé
agulla estenent la roba per l'eixide
i per més que la cercà amb el ll
no la trobà. És clar! Entre la ter
plena d'herba era com buscar una ag
lla en un paller.

Vosaltres pensareu: «¿Per una ag
lla tant de rebombori?»

Sí, sí. Per una agulla, que a la p
bra dona li feia d'allò més falta.

L'endemà el nen digué:

«Pinyolet, pinyolet,
tu que ets tan eixeridet,
si em vols tení a mi content
porta'm l'agulla al moment.»

El pinyolet no s'ho féu repet
Trap, trap, trap, sortí a l'eixideta
i de seguida tornà carregat amb l'ag
lla.

Un altre dia, una vespa només fe
que voltar prop de Lluïset per tal
picar-lo. L'infantó se n'adonà i cu
a dir:

«Pinyolet,
tu que
aquest
perquè

El pinyolet
donà un sa
rat contra

caure de t
Després

Podeu co
tents el pi

com s'aven

Ara l'am
fantó ja fe
dos s'estima

guets de d
Però ¿pe

havia encar
et que no

obris la po
—¿Tu n

—Jo, po

—Com q
parlat de l

seguir la

e perdé

er l'eixide

mb el lle

ntre la ter

car una ag

er una ag

que a la p

s falta.

«Pinyolet, pinyolet,
tu que et tens per valentet,
aquesta vespa em fa po
perquè em vol clavà el fibló.»

El pinyolet, amatent com sempre,
donà un salt... i *plat!* s'aixecà dispa-
rat contra la bestiola, a la qual féu
caure de tomballons, esmaperduda.

Després l'acabà d'occir.

Podeu contar si n'estaven de con-
tents el pinyolet i el nen, avenint-se
com s'avenien!

* * *

det,

content

oment.»

féu repetit

l'eixideta.

amb l'ag

només fe

per tal

onà i cur

Ara l'amistat del pinyolet i de l'in-
fantó ja feia temps que durava. Amb-
dós s'estimaven molt, perquè eren ami-
guets de debò.

Però ¿per què aquell matí la mare
havia encarregat més que mai a Lluï-
set que no sortís de caseta i que no
obris la porta a ningú?

—¿Tu no ho saps, pinyolet?

—Jo, pobret de mi!

—Com que la mare de vegades m'ha
parlat de l'home del sac...

—¿L'home del sac, dius?

—Sí, pinyolet!

—No sé qui deu ésser aquest home. Potser que sigui el drapaire o el car-boner... o vés-ho a endevinar, perquè se'n veuen tants d'homes amb un sac al coll...

—Segons la mare, és un home que agafa els nens i que se'ls emporta dins d'un sac.

—¿Nens agafa, Lluïset?

—Sí, sí! Nens!

—¿I què en fa?

—Diuen que se'ls menja, pinyolet.

—¿Que se'ls menja? Ai Reina Santíssima, quin mal cor que deu tenir!

—A mi em fa por de pensar-hi.

—Doncs no hi pensis, Lluïset. Mira, jo al teu lloc no tindria por de res, perquè no li obriria la porta i en paus.

—Bona idea!—exclamà Lluïset.— Però, si truquen, ¿com ho sabrem que és ell?

—Ja llucaré jo pel forat del pany—acabà dient el pinyolet, sempre decidit.

En a
caren

A L
pinyole
nia.

Pam
ara un

El p
salts ju
filà al
guit to
cau d'

—E
i així.

Però
sentire
pany.

—E
—Ara
fora.

—A
faré u
I, t

tradet
La

En aquell moment, *pam! pam!* trucaren a la porteta del carrer.

A Lluïset li donà un salt el cor. Al pinyolet, no, perquè de cor no en tenia.

Pam! Pam! se sentí altra vegada, ara una miqueta més fort.

El pinyolet, *trap, trap, trap*, en tres salts justos s'arribà a l'entradeta i s'enfilà al forat de posar la clau. Tot seguit tornava vora el nen i li deia a cau d'orella:

—Es ell! L'home del sac! No obrim i així no podrà entrar.

Però, mentre parlava el pinyolet, sentiren que entafuraven quelcom al pany.

—Estem perduts!—sospirà Lluïset.
—Ara obrirà ell mateix per la part de fora.

—Ai renoi! Tens raó! Calla, que faré una cosa!—digué el pinyolet.

I, *trap, trap, trap*, es traslladà a l'entradeta altra vegada.

La cosa que féu, fou això: s'enfilà

al foradet del pany i s'hi posà traveser.

Es clar que la clau de l'home del sac l'empenyia, però el pinyolet no desdia, no.

Mentrestant Lluïset no es cansava de repetir:

«Pinyolet, pinyolet,
salva'm si m'ets amigueta!
L'home del sac és forçut,
i si entrava estic perdut.»

El pinyolet, en sentir això, encara s'oposava amb més coratge a deixar girar la clau.

Després d'una bona estona d'angúnia, la clau fou treta del foradet del pany.

El nen i el pinyolet respiraren de satisfacció.

—Gràcies a Déu que ens ha deixat tranquils!—exclamà l'infantó.

—Això és que s'ha cansat de veure que no podia obrir—afegí el pinyolet—. Creu-me, Lluïset! M'ha fet suar

de debò,
i pipa.

El nen s'
seu compa

Encara
ment quan
me del sac
de l'eixida
coll.

Lluïset
pensant qu

El piny
xeta escal
rat.

Mentres
va l'eixida
menjadore
tits amics
ble aquell
re'l ja n'
basarda.

El piny
encontre
va fer? T
posà el pe
el menjad

osà traves de debò, però ara, té! Li faig pam i pipa.

l'home del El nen somrigué del bon humor del pinyolet no seu companyó.

cansava de Encara estaven comentant-ho joiosament quan, Jesús, Maria i Josep! l'home del sac, encamallat damunt la tanca de l'eixideta, entrava amb el sac al coll.

et! Lluïset es fregà els ulls esgarriat, pensant que ho somniava.

ut, El pinyolet, amb un posat de mi-
t. » xeta escaldada, restava indecís i astorat.

o, encara Mentrestant l'home del sac travessava deixar gi- va l'eixida i s'atansava cap a dins del menjadoret, on hi havia els dos petits amics. Era tan lleig i tan horrible aquell homenet, que només de veure'l ja n'hi havia per a morir-se de basarda.

na deixat El pinyolet, però, corregué al seu de veure encontre i, ¿mai no diríeu quina en el pinyo- va fer? Tan bon punt l'home del sac posà el peu damunt l'enrajolat de vora el fet suar el menjador, el pinyolet ja hi era sota

...raaaap-plaf!, d'una relliscada enorme el féu caure a terra tan llarg i tan grossot com era.

*iii. raaaaat
me el féu
grossot co
tabornit i
li rajava
sang negr
Al cap d
portaven r
la riera, c
jor.
I del sa
guntareu v
Doncs h
ple de ne
via agafat
i petits
Els pare
tar l'alegr
devingut!
set. Aques
havia fet
del pinyol
pinyolet, r
D'aquell
ta una mu*

... raaaap-plaf! d'una relliscada enorme el féu caure a terra tan llarg i tan grossot com era. L'homenot restà establornit i amb un trep al cap per on li rajava la sang abundosament, una sang negra i bruta que feia fàstic.

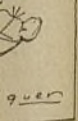
Al cap d'un quart, els civils se l'emportaven mort i fred, i el colgaren a la riera, on els corbs feren festa major.

I del sac ¿què en va ésser?—preguntareu vosaltres.

Doncs heu de saber que el sac era ple de nens que el mal homenot havia agafat, una colla de nens bonics i petitons com Lluïset.

Els pares d'aquells nens podeu comptar l'alegria que reberen en saber l'esdevingut! Tots volien agrair-ho a Lluïset. Aquest s'excusava dient que ell no havia fet res, sinó que tot era obra del pinyolet. Mes en anar a cercar el pinyolet, no el trobaren per enlloc.

D'aquell dia ençà Lluïset tingué tota una munió d'amiguets, sense haver

cada enor-
llarg i tan

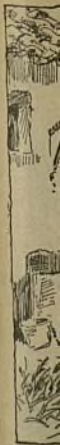
de témer per a res l'home del sac, que ja era mort i enterrat.

Però a Lluïset li quedava un rau-rau al cor. Ell no havia estat gens agraït amb el pinyolet; prova d'això que aquest desaparegué sense ni acomiadar-se'n.

Al cap d'un temps Lluïset, en córrer per l'hortet de casa seva, s'adonà d'un arbret que hi creixia al bell mig: era un cirerer. Aquest li digué a cau d'orella:

—No em coneixes, oi? Doncs jo sóc el pinyolet que m'he fet gran i que encara tinc moltes ganes de créixer. Quan vaig adonar-me de què ja tenies amiguets per a jugar, em semblà que el millor que podia fer jo era amagar-me sota terra, créixer, créixer, fins a ésser ben alt i ben gros com era el meu pare, per tal que tu, Lluïset, i els teus companys, es pugueu enfilar a les meves branques i atipar-vos de cireres. ¿Oï que no vaig pensar malament?

Lluïset li donà tota la raó, i cada

—N
el pin
encara

—No em coneixes, oi? Doncs jo sóc
el pinyolet que m'he fet gran i que
encara tinc moltes ganes de créixer.

dia tingué cura de regar-lo amorosament.

I uns anys després, no gaires, els somnis del pinyolet es veieren acomplerts.

Sant Joaquim i Santa Anna,
gardeu-me de fer campana,
que mentre el mestre es fa vell
jo em vull fer savi com ell.
D'un pinyol, un cirerer;
d'un nen bo, un home de bé.

R. BIR

TRENCA-CLOSQUES

Buscar el pescador

